

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

Cum potolește Isus setea vieții

Ioan 4.1-12

„Și trebuia ca El să treacă prin Samaria ...” (Ioan 4.4)

Asistența spirituală este osteneala de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și să-l eliberezi de toate celelalte legături – și de patima după dragoste!

Zdrobită stătea în încăperea comună a vizitatorilor din penitenciar. Noi mergem acolo în mod regulat ca și grupă de contact, ca să discutăm cu femeile arestate. Ea este pentru prima dată aici. După serviciul divin scurt comun ea izbucnește într-o discuție individuală, vorbind despre strâmtorarea ei: „Ah, știți dumneavoastră, mie nu-mi mai poate ajuta nici Isus al dumneavoastră. Viața mea este așa de ratată. Am renunțat la orice speranță. Știți dumneavoastră, eu am căutat protecție și dragoste. Însă întotdeauna am avut parte de bărbați falși. Ei s-au folosit numai de mine și apoi m-au lepădat. Prin aceasta am ajuns pe panta greșită. Pe ultimul l-am omorât la beție, deoarece el m-a chinuit mereu. Acum stau aici în închisoare. Ar fi fost mai bine să-i bage la răcoare pe acei tipi murdari! Pentru mine nu mai este nici o speranță! Dacă aș mai putea s-o iau de la început!”

Cum se vorbește cu o femeie care trăiește în relații în afara căsătoriei și care are înapoia ei deja cinci relații eșuate? Nu ne-am lua cu mâinile de cap și am vorbi despre un caz lipsit de speranță? Vrem să învățăm din cunoscuta întâmplare relatată în evanghelia după Ioan cum a procedat Fiul lui Dumnezeu în acordarea asistenței spirituale, ca să câștige o inimă chinuită să se deschidă pentru Evanghelie, să-i dea o privire nouă pentru Dumnezeu și ca rezultat o privire nouă referitoare la ea însăși.

Mai întâi ceva premergător

Domnul Isus este în călătorie împreună cu ucenicii Lui în Iudeea, în partea de nord a țării (Ioan 4.3). El nu alege drumul obișnuit pentru iudei pe versantul Iordanului. Un „trebuie” lăuntric îl conduce pe înălțimile Samariei spre Galileea. „Și **trebuia** ca El să treacă prin Samaria” (Ioan 4.4), descrie Ioan această călătorie. După ce bărbații după o lungă călătorie au ajuns pe înălțime, ei fac un popas în apropiere de cetatea Sihar la fântâna istorică a lui Iacov (Ioan 4.5-6).

Probabil să mai facem unele remarci cu privire la cine erau samaritenii. Cu secole înainte domnitorul babilonian Nebucadnețar a învins pe israeliți și pătura superioară a populației a deportat-o din țară în Babilon. Cei care au rămas în țară s-au amestecat cu popoarele vecine și parțial au preluat de la ele ritualuri și obiceiuri din religiile culturii lor. Așa a luat naștere poporul amestecat al samaritenilor, care în timpul Domnului Isus locuiau într-un ținut aflat între Iudeea și Galileea. Acolo ei aveau propriul loc sfânt și propriile legi pentru jertfe, pentru

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

ca să nu trebuiască să meargă la Templul din Ierusalim. Deoarece ei erau un popor amestecat cu o religie amestecată, ei erau disprețuiți de iudeii reveniți din Babilon și pe cât posibil erau evitați. Ca să nu se întineze, de obicei iudeii mergeau pe un drum mai lung prin valea Iordanului, în loc să treacă pe traseul mai scurt prin ținutul Samariei.

Domnul Isus pregătește discuția

Deoarece Domnul Isus așteaptă discuția cu femeia, El trimite pe ucenicii Lui să cumpere ceva de mâncare din cetatea apropiată (Ioan 4.8). Învățătorul biblic William MacDonald face o remarcă potrivită la această întâmplare: „Nu este ceva deosebit că Domnul trimite doisprezece oameni maturi ca să cumpere de mâncare pentru treisprezece?”

Foarte evident Domnul nostru vrea să fie singur și să aibă timp suficient pentru ca nederanjat să poată avea această discuție. Prin aceasta El evită ca femeia să fie dată pe față înaintea bărbaților. Cu siguranță ea nu s-ar fi deschis în discuție.

Domnul Isus alege momentul potrivit și locul potrivit

O astfel de discuție personală de asistență spirituală nu se poate face „în ultima clipă”. Pentru aceasta Domnul nostru nu alege o încăpere închisă, ci cadrul larg de la fântână înaintea porților cetății. Este la amiază (Ioan 4.6), aceasta înseamnă că Domnul Isus nu folosește pentru această întâlnire cu femeia amurgul sau noaptea, ca la Nicodim. În felul acesta sunt evitate eventualele presupuneri sau speculații. Noi trebuie să învățăm foarte practic din această comportare a Domnului, atunci când este vorba de asistență spirituală între sexe.

Domnul Isus începe dialogul cu o rugămintă

Nu este uimitor că Fiul lui Dumnezeu, care nu are nevoie de nimic, roagă pe femeia aceasta pentru un favor, pentru ca discuția să înceapă (Ioan 4.7)?

Cât de cu totul altfel procedăm noi deseori! Probabil amenințând cu degetul am fi atras atenția femeii cu privire la încălcarea legii lui Moise de către ea și prin aceasta ne-am fi așezat deasupra ei ca judecători sau profesor secundar, de liceu. Însă ca unul care are o rugămintă, Domnul Se așează sub ea. Prin aceasta îi arată că El o respectă ca persoană. El diferențiază între păcătos și păcat. Oricât de mari ni s-ar părea greșelile partenerului nostru de discuție, cu toate acestea să respectăm persoana, chiar dacă trebuie să condamnăm păcatul.

Domnul Isus stârnește curiozitatea

Prin rugămintea Lui El face femeia să se uimească. „*Cum, Tu, iudeu fiind, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samariteancă?*” pentru că iudeii nu au relații cu samaritenii” (Ioan 4.9).

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

Încălcarea convențiilor trezește la femeie interese pentru comportarea neobișnuită a lui Isus și prin aceasta interese pentru Persoana Lui. Comportarea noastră vorbește deseori mai tare decât vorbirea noastră.

Vom învăța noi să depășim limitele convenite, atunci când este vorba de a conduce oameni la pocăință?

Domnul Isus întărește interesele ei față de Persoana Sa

Răspunsul lui Isus: „*Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie*” (Ioan 4.10), face curioasă pe femeia samariteancă și trezește la ea alte întrebări.

Întrebările ei se referă în primul rând la împrejurări. Ea încă nu se interesează mai îndeaproape de Persoana Lui, ci de apa, despre care El vorbește. Țelul discuțiilor noastre în asistența spirituală trebuie să fie, ca Persoana Domnului nostru să fie prezentată mare și minunată. Aceasta va fi întotdeauna motivația cea mai mare, care schimbă pe oameni în inimile lor!

Domnul Isus folosește exemple din viața zilnică

Ea cunoaște foarte bine diferența între apa stătută din fântână și apa proaspătă din izvor. „*Doamne*”, zice ea, „*nu ai cu ce să scoți și fântâna este adâncă; de unde ai deci apa cea vie?*” (Ioan 4.11). Ea meditează și se uită la El întrebătoare: „*Ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna și a băut din ea el însuși și fiii lui și vitele lui?*” (Ioan 4.12).

Domnul nostru a folosit întotdeauna imagini și pilde din viața zilnică a contemporanilor Lui, și este bine dacă noi vorbim limba pe care partenerul nostru de discuție o înțelege, și folosim exemple care descind din mediul lui de experiență.

Domnul Isus nu-i reproșează, că ea nu-L cunoaște așa cum se cuvine

El se preocupă cu prima obiecție a ei și explică: „*Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața eternă*” (Ioan 4.13-14). Este evident că ea nu ia în seamă accentul pus de Domnul Isus în aceste propoziții, care se referă la Persoana Sa. Ea este în gândurile ei încă la apa vie și nu încă la Persoana dăătorului. Domnul nostru se preocupă cu răbdare de aceasta și nu o mustră. Cât de des în discuțiile noastre de asistență spirituală procedăm prea repede și nu așteptăm până când cel dinaintea noastră a înțeles cu adevărat gândul următor.

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

Domnul Isus trezește în ea dorința după mai multă calitate a vieții

Femeia Îi zice: „*Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez și nici să nu mai vin aici să scot*” (Ioan 4.15). Probabil noi am fi fost dezamăgiți în momentul acesta al discuției: „Femeie, nu ai înțeles mai mult din ceea ce ți-am spus? Nu ai primit tu indiciile referitoare la Persoana Mea? Nu ai înțeles, că Eu am spus ceva despre viața veșnică? Unde îți sunt gândurile?” Nu, evident Domnul nostru nu este dezamăgit. În loc de aceasta El dă discuției o direcție nouă.

Domnul Isus ajunge să vorbească ca în trecere despre situația vieții ei

„*Mergi, cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici!*” (Ioan 4.16). Abia acum Domnul Isus devine personal, abia acum se ocupă de situația ei. Decent El se referă la împrejurările ei de viață, ca și cum El ar vrea să includă în discuție pe soțul ei și apa vieții făgăduită. Prin aceasta El îi trezește încrederea, așa că ea se deschide prudent și Îi oferă o privire scurtă în viața ei. Ea recunoaște: „*Nu am bărbat*” (Ioan 4.17). Sinceritatea și veridicitatea nu pot fi constrânse, ele sunt o urmare a încrederii. Și încrederea crește când partenerul de discuții observă: pe celălalt îl interesează persoana mea, el dorește să-mi ajute fără să primească ceva în schimb și fără presiune morală. Acesta este aspectul cel mai important într-o discuție de asistență spirituală: eu trebuie să câștig inima celuilalt și nu numai capul, încrederea lui și nu numai mintea.

Domnul Isus confirmă mărturisirea ei

„*Bine ai zis: «Nu am bărbat», pentru că cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta ai spus adevărat.*” (Ioan 4.18). Domnul nostru completează adevărul ei și numește păcatul ei cu cuvinte precaute. El nu o numește curvă sau adulteră – aceasta o știe ea însăși. El numește vina ei fără vreun reproș moralizator. El îi arată prin aceasta că El știe într-adevăr totul despre ea, însă nu o disprețuiește. Ce bine este că această discuție are loc între patru ochi și nu înaintea urechilor ucenicilor sau a altor oameni. El protejează sfera ei personală și nu defăimează păcatul în public, cu toate că femeia aceasta era cunoscută în cetatea ei ca păcătoasă. Mă fascinează cum procedează Domnul nostru cu oamenii tocmai în astfel de situații.

Domnul Isus trezește cunoștința de păcat și dorința după o relație cu Dumnezeu curățită

Femeia samariteancă observă că Domnul o cunoaște și o pătrunde cu totul. Ea nu Îi poate ascunde nimic: „*Doamne, văd că ești un profet*” (Ioan 4.19). Cel care stă înaintea ei este mai mult decât un iudeu, care în mod neobișnuit a rugat-o să-i dea o înghițitură de apă. Aici este Unul care o pune în lumina lui Dumnezeu. Și ea nu vrea să se sustragă de la această lumină a lui Dumnezeu. Întrebarea ei este în fond, cum poate ea să devină în ordine cu Dumnezeu: „*Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta și voi spuneți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii*” (Ioan 4.20). Unde pot întâlni pe Dumnezeu, unde pot primi iertare și unde să-mi ordonez viața? Este nevoie pentru aceasta de anumite ritualuri sau locuri? Cum găsește de fapt omul drumul spre Dumnezeu?

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

Domnul Isus îi arată pe Tatăl din cer și îi schimbă imaginea ei despre Dumnezeu

Mă impresionează profund faptul că Domnul prezintă acestei femei păcătoase pe Tatăl din cer și îi descrie dorința aprinsă a Acestuia de a găsi păcătoși ca închinători! „*Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr*” (Ioan 4.24). „*Dumnezeu caută astfel de închinători!*” (Ioan 4.23). În cuvinte puține Domnul Isus explică unei păcătoase simple cea mai mare teologie pe care noi oamenii o putem înțelege! Dumnezeu nespus de mare și sfânt, pe care nici un om nu L-a văzut și nu-L poate vedea, pe care L-a făcut cunoscut Domnul nostru pe pământul acesta, pentru ca El să devină cunoscut de noi oamenii, acest Tată din cer dorește ca păcătoșii să devină închinători la Dumnezeu – păcătoși ca această femeie din Samaria!

Putem noi să aducem aproape semenilor noștri pe acest Tată minunat din cer și să le facem cunoscut, că El dorește ca noi să avem părtășie cu El?

Domnul Isus i se descopere ca Hristosul

Ceea ce Domnul povestește acestei păcătoase despre Tatăl din cer, îi dă simțământul că ea pășește aici pe un teren sfânt, că aici devine evident ceva clar din ceea ce ea a auzit de la străbunii lor: că odată va veni de la Dumnezeu Mesia Cel promis. Despre timpul acesta au vorbit profeții, că vor fi timpuri de binecuvântare. „*Știu că vine Mesia, care Se numește Hristos; când va veni El, ne va spune toate*” (Ioan 4.25). Isus îi spune: „*Eu sunt, Cel care vorbesc cu tine!*” (Ioan 4.26).

Să fie oare așa? Să fie Acela, care vorbește acum cu ea, cu adevărat Acela pe care străbunii L-au așteptat de secole? Nu i-a spus El, Cel care stătea înaintea ei, deja toate? ...

Ucenicii apar la discuție într-un moment imaginabil nepotrivit

Discuția se întrerupe brusc aici. Ucenicii se întorc cu cele cumpărate. Acum este ceva de mâncare: Doamne Isus, privește ce am cumpărat! Deodată se ajunge din nou pe terenul tare al realității. Este ca și cum ai cădea din prezența cerului în starea trivială de aici. Cât de insensibili suntem noi oamenii deseori. Nici un sentiment pentru o discuție de asistență spirituală. Pagubă – sau?

Însă se pare că pentru moment discuția este suficientă pentru femeie. Ea aleargă în cetate și mărturisește cu îndrăzneală tocmai cele de care a avut parte. Cu toate că ea nu era încă foarte sigură în cunoașterea ei, ea povestește cele trăite. Inima ei se revărsa cu apa vie, pe care tocmai a băut-o. Apă vie, care curge în viața veșnică. Și relatarea ei „molipsește” pe oamenii din Sihar. Ei vin la Isus și are loc o adevărată trezire în cetate, care se va continua la mulți ani după aceea (compară cu Faptele apostolilor 8).

Pe mine mă impresionează cum Domnul Isus, adevăratul consilier spiritual, conduce pe un om de la superficialitate la mărturisirea păcatelor și la cunoașterea lui Dumnezeu, cum El poartă

2. Apă din fântână sau apă din izvor?

discuția cu tact și totuși direct, cum El descopere păcatul și totuși respectă pe păcătos, cum El trezește dorința după închinare adusă lui Dumnezeu și motivează pe un om să transmită mai departe mesajul, fără ca El să-i fi poruncit.

Ce pot eu învăța din aceasta pentru asistența spirituală?

1. Fii sensibil la felul cum ajungi să discuți cu cineva. Fii deosebit de prudent, când tu ca bărbat discuți cu o femeie – sau invers. Nu face asistență spirituală „cruciș” între sexe! Tu nu ai la îndemână ce simte celălalt sau cealaltă. Nu te așeza aproape de această persoană, păstrează distanță corporală. Domnul Isus nu a îmbrățișat niciodată o femeie, nu a atins-o sau a mângâiat-o. Dacă este posibil, la o discuție cu o persoană de alt sex ia cu tine pe soția ta respectiv pe soțul tău. Fă așa cum a făcut Domnul aici cu femeia din Samaria: El a vorbit cu ea într-un loc vizibil și unde El putea fi întrerupt.
2. Creează încredere, prin aceea că ceri să ți se facă un serviciu. Prin aceasta se poate ajunge bine în discuție. Este o diferență dacă celălalt te roagă să discuți cu el (ca în cazul lui Nicodim) sau dacă tu vrei să începi discuția.
3. Nu da pe față pe partenerul tău de discuții. Nu te așeza deasupra lui ca judecător. Noi toți suntem păcătoși și avem nevoie de iertare! Fii conștient de tot ceea ce Domnul Isus ți-a iertat și ce răbdare are El cu tine. Aceasta împiedică aroganța și îndreptățirea de sine.
4. Înaintează pas cu pas, pentru ca celălalt să poată urmări gândurile tale. Răspunde la întrebările care ți se pun. Pune tu însuși întrebări, ca să fii sigur că l-ai înțeles pe celălalt.
5. Trezește curiozitatea cu privire la Domnul Isus, produ apetit la credința în El. El este adevăratul izvor al vieții: „*Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată*” (Apocalipsa 21.6).
6. Orice patimă este o căutare după dragoste și protecție. Ea este fugă dinaintea realității vieții. În Isus este potolită această patimă. El este adevăratul izvor al vieții.
7. Trezește conștientizarea de păcat și dorința după o relație cu Domnul Isus, singurul care iartă păcatele și dăruiește libertatea. Numai la El omul ajunge la odihnă, eliberare, iertare și închinare adusă lui Dumnezeu.
8. Arată dorința lui Dumnezeu, care caută păcătoși care devin închinători. Închinarea este un stil de viață și nu în primul rând o chestiune de sentiment sau muzică. Închinarea este uimire de Tatăl din cer, mare, minunat și preaslăvit, și uimire de Fiul Său Isus Hristos!

Reține: Asistența spirituală în sens biblic este osteneala de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și să-l eliberezi de toate celelalte legături!

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 23-33.

Titlul original: *Zisterne oder Quellwasser?*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de